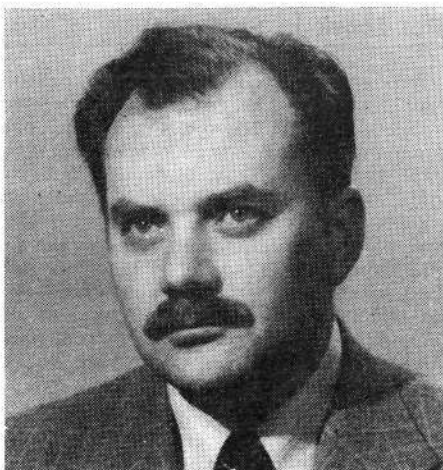

Vračale smo se po drugi, južni strani in kar prehitro smo se spet znašle pred »Jozovcem«.

Ob odhodu so se mi prijetno utrujene, a zadovoljne in srečne zahvaljevale za prelep izlet in čudovit dan ter obljubile, da bodo še prišle. Jaz pa sem bila jezna in sem se zaobljubila, da nikogar in nikoli več ne bom peljala gor, da mi bo potem kar naprej zatrjeval, kako lepo je dol.

Verena Mencinger

50 let Vojka Čeligoja

Petdeset let res ni kdove koliko, saj je to še mladost, kvečjemu vrh mladosti, toda če je v teh letih zajetih dvaindvajset let prostovoljnega, neplačanega dela, ki ga kot vzgojno družbeno poslanstvo opravlja učitelj zunaj šole in za to dejavnost žrtvuje ves svoj prosti čas, je pa stvar druga, taka, da se človek pred njo spoštljivo ustavi.

Jubilant, ki ga mladi in stari kličejo »tovariš Vojko«, se je rodil 19. julija 1938 na Topolcu pri Ilirski Bistrici. Njegov oče — delavec — je padel kot partizan v NOB leta 1944. Vojka in njegovo sestro je od tlej vzgajala in šolala mati vdova, ki še živi in se skupno s planinci veseli Abrahamovih let svojega sina.

Po končani osnovni šoli in nižji gimnaziji v Ilirski Bistrici je jubilar nadaljeval in dokončal šolanje na učiteljski v Ljubljani, nastopil leta 1957 službo učitelja na Košani in nato leta 1960 na osnovni šoli v Ilirski Bistrici, kjer poučuje še sedaj.

Študij in diplomski izpit za predmetnega učitelja je opravil na Višji pedagoški akademiji v Ljubljani leta 1963.

V krajevno PD se je včlanil leta 1958 in že osem let nato ga je društveni občni zbor izvolil za tajnika, osemnajst let pozneje pa za predsednika društva.

Kot tajnik se je planinskega dela lotil z ustvarjalnim zanosom resno in načrtno. Če se je društvo pred tem ukvarjalo z zidanjem in urejevanjem postojank, gradnjo gorske ceste ter nadelavo poti na odmaknjem snežniškem svetu, je po njegovem delovnem pristopu preusmerilo svojo dejavnost v dolino med ljudi, med mladino šestih osnovnih šol, pa tudi med slovenska planinska društva v zamejstvu od Trsta, Gorice, Devina itd. do Celovca. Začelo je sodelovati s planinci sosednjih republik, posebno še s hrvaškimi na Reki, s katerimi je složno ustvarilo Pot prijateljstva Snežnik — Snežnik.

Jubilantova zamisel so bili tako imenovani planinski večeri. Pod tem vabljivim naslovom so se iz tedna v teden, iz leta v leto odvijala z barvnimi diapozitivi in filmi ponazorjena predavanja o znamenitostih z vsega sveta, s posebnim poudarkom na planinstvu in varstvu narave.

Za skupine do petnajst članov je društvo začelo prirejati vsakoletne vzpone v Julijce, Kamniške Alpe in Karavanke, pa tudi na vršace drugih republik. Vodniki vzponov so bili člani, ki so take vrhove že prej prehodili.

Osnovnošolsko mladino pa je bilo treba za pravilno hojo v hribe in sploh v naravo najprej pripraviti. Šlo je za skupine planinskega naraščaja tudi v tistih šolah, ki so od Ilirske Bistrice oddaljene od 10 do 15 km. Kako je jubilar pridobil učitelje in učiteljice v teh šolah, da so se med šolskimi počitnicami udeleževali mentorskih tečajev, ki jih je prirejala mladinska komisija pri PZS, kako je skupaj z njimi organiziral planinske šole in kako je skrbel, da so postale prijetne, razvedrilne planinske urice, se z nekaj besedami ne da opisati. Kot spomin na vse to so ostale planinske izkaznice, v katere so učenci z žigi odtiskavali imena hribov in krajev, ki so jih prehodili in tekmovali za častni naslov Pionir planinec.

Človek si ne more predstavljati, da ne bi bil teh planinskih let vesel tudi naš jubilar, saj je lahko videl, da mu je setev šla v klasje, da so pionirji, ki jih je nekoč družno z mentorji vzgajal, postali možje in žene, ki se rade volje pridružujejo delovnim akcijam pri oskrbovanju planinskih postojank, pri množičnih pohodih, zimskih vzponih in drugih dejavnostih. Vidi lahko tudi, kako je število članstva naraslo na okoli 1500, kar je za podeželsko mestece že lepo število.

Jubilantova dejavnost sega tudi čez ožje okvire planinstva. Tako je med drugim izsledil prapor nekdanjega telovadnega društva Sokol, ki je bilo v tem kraju ustanovljeno leta 1904, in mu je uspelo, da so to kulturno dediščino vrnili Ilirski Bistrici. Na praporu je ilirskobistriški grb, ki so ga ob ustanovitvi društva ročno izdelale narodno

zavedne domačinke kot vezeno v predpisanih barvah.

Od družbenopolitičnih skupnosti je dobil vrsto priznanj. PZS v Ljubljani in PZJ v Beogradu sta mu podelila dvoje zlatih odličij, PZH v Zagrebu pa srebrno. Predsedstvo SFRJ je odlikovalo društvo z redom zasluge za narod s srebrno zvezdo.

Planinci in planinke mu za življenjski jubilej iskreno čestitajo in kličejo: »Tovariš Vojko, še na mnoga leta!« **Drago Karolin**

Petdeseti pohod železarjev

V soboto, 28. maja letos, je bil že petdeseti, jubilejni pohod slovenskih železarjev, to pot na Uršljo goro, ki se ga je udeležilo nekaj sto delavcev sozda Slovenske železarne. Prvi tak pohod so leta 1969 organizirali ob stoletnici železarne Jesenice, in sicer na Triglav, vseh dosedanjih 50 pohodov pa se je udeležilo več kot 25 000 železarjev.

Letošnji jubilejni pohod je organizirala Železarna Ravne, udeleženci pa so se zjutraj zbrali pred vhodom v to železarno, se z avtobusi odpeljali mimo Kotelj do spodnje postaje sedežnice pri Ivarškem jezeru, nato z dvosedežnico do lovške kočice na Ošvenovem, krenili po lovski poti proti Kozjemu hrbtu in po stezi do Luž, nato pa na vrh Uršlje gore. Pri planinskem domu je bil počitek z okrepčilom, pohodniki pa so si ogledali tudi cerkev svete Uršule, ki so jo v letih 1584 do 1602 zgradili domačini in jo je posvetil Tomaž Hren. Še zdaj je znana romarska cerkev, ki pa propada in je samo prostovoljni prispevki zagotovo ne bodo mogli rešiti.

Uršlja gora je spomladi najlepša in z nje nega temena smo videli vse gore, ki smo jih železarji na dosedanjih pohodih že obhodili.

Vračali smo se po vzhodni strani. Vreme je ves čas držalo z nami, sonce in oblaki so potovali z nami. Mimo kmetov Jurčka in Rožanka smo prišli do spodnje postaje žičnice, tam pa smo zavili k Ivarškemu jezeru, kjer je bil zaključek pohoda z okrepčilom in zabavnim delom. Vsak pohodnik je poleg okrepčila dobil lepo značko in bilten. Posebno priznanje in pohvalo so dobili pohodniki, ki so se udeležili vseh 50 pohodov, pa tudi drugi zaslužni organizatorji pohodov, vodniki in drugi.

Ivanka Korošec

15. zbor slovenskih jamarjev

Pod geslom »Za čisto okolje skrbimo danes — jutri bo lahko že prepozno« in v znamenju 100-letnice jamarstva na Slovenskem je potekalo ob koncu tedna konec maja v Črnomlju zborovanje slovenskih jamarjev. Udeležilo se ga je več kot sto

jamarjev iz 28 klubov iz Slovenije in zamejstva.

Zborovanje je bilo predvsem delovno, saj so jamarji prikazali svoje dosežke v raziskovanju s projekcijami filmov in diapozitivov ter predavanji. Na predavanjih so posvetili pozornost predvsem onesnaževanju, računalniški obdelavi podatkov in raziskavam.

V soboto, 28. 5. popoldne je bila skupščina Jamarske zveze Slovenije, na kateri so izvolili novo vodstvo. Novi predsednik je Bogdan Urbar (JK Rakek), podpredsednika pa sta Vido Kregar (JK Kamnik) in Franci Malečkar (JK Dimnice). Podelili so tudi priznanja, častne značke in srebrne znake JZS. Posebno priznanje za uspešno sodelovanje za jamarsko organizacijo sta dobila RCOU — Poljče in Miro Puppis iz RSLO. Dr. Milan Naprudnik (glavni republiški urbanistični inšpektor) pa je podelil Jamarski zvezi Slovenije bronasto plaketo SZDL Slovenije, in sicer za prizadevanje pri zmanjševanju ogroženosti okolja.

Komisija za reševanje je pripravila izpite za jamarske reševalce — pripravnike, ki jih je opravilo 12 jamarjev, in potrdila 21 jamarskim reševalcem — pripravnikom napredovanje v naziv jamar-reševalec.

Srečanje so zaključili v nedeljo s strokovno ekskurzijo v jamo Kaščica in v krajinski park Lahinja. **T. B.**

Štiri desetletja PD Ljutomer

Prejela sem vabilo Planinskega društva Ljutomer, naj se udeležim otvoritve razstave 19. maja ob 19. uri. Dobro se mi je zdelo, da so se me spomnili, saj me na PD Ljutomer vežejo prelepi spomini. Naša lahonska planinska skupina, ki jo je navdušeno in požrtvovalno vodil moj mož Makso Meško, je bila tesno povezana s PD Ljutomer. S kakšnim veseljem smo se vedno udeleževali vsakoletnega občnega zbora, ko smo šli zvečer peš deset kilometrov skozi Kačure v Ljutomer in se vračali po polnoči! Naša družina je štela deset članov PD. Najmlajšo Tanjo smo vpisali že s sedmimi meseci v planinsko društvo. Iz te skupine je potem nastalo PD Ormož, ki je letos tudi že praznovalo 25-letnico obstoja. Največ zaslug za ustanovitev ormoškega planinskega društva sta imela vneta planinca Alojz Holc in Maksò Meško, ki sta z najlepšim zgledom vodila v gore predvsem mladi rod, a tudi starejši so se jim radi pridruževali.

Dne 19. maja zvečer sva se s sinom Cirilom, ki se je tudi z dušo in telesom zapisal goram, odpeljala na odprte razstave PD v Ljutomer, ki je bilo ob 40-letnici organiziranega delovanja planinstva v prleški prestolnici.

Društveni predsednik Mirko Nidorfer je ob okrogli društveni obletnici na slavnostnem